

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 5C/3/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8613206358
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Daráková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2020:8613206358.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov v konaní pred sudkyňou JUDr. Andreou Darákovou, v právnej veci žalobcu: Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Michalská 18, 815 63 Bratislava IČO: 36 854 140, právne zastúpený: HMG & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Štefanovičova 12, 811 04 Bratislava IČO: 35 885 459, proti žalovanej: A. E., H.. XX.XX.XXXX, C. E. XXX, XXX XX C., pôvodne o zaplatenie 13 416,24 Eur s príslušenstvom, v opätovnom konaní po rozhodnutí Krajského súdu v Prešove č. k. 17 Co 140/2019-232 z 18.02.2020 o zaplatenie 7 003,12 Eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaná ja povinná zaplatiť žalobcovi sumu 215,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške zvyšných 3 % ročne zo sumy 6 628,12 Eur od 17.09.2013 do 21.10.2013; zo sumy 6 578,12 Eur od 22.10.2013 do 20.11.2013; zo sumy 6 528,12 Eur od 21.11.2013 do 23.12.2013; zo sumy 6 478,12 Eur od 24.12.2013 do 27.01.2014; zo sumy 6 428,12 Eur od 28.01.2014 do 12.03.2014; zo sumy 6 378,12 Eur od 13.03.2014 do 25.04.2014; zo sumy 6 328,12 Eur od 26.04.2014 do 29.05.2014; zo sumy 6 278,12 Eur od 30.05.2014 do 31.07.2014; zo sumy 6 228,12 Eur od 01.08.2014 do 19.09.2014; zo sumy 6 178,12 Eur od 20.09.2014 do 06.10.2014; zo sumy 6 148,12 Eur od 07.10.2014 do 18.11.2014; zo sumy 6 118,12 Eur od 19.11.2014 do 12.12.2014; zo sumy 6 088,12 Eur od 13.12.2014 do 16.01.2015; zo sumy 6 058,12 Eur od 17.01.2015 do 13.02.2015; zo sumy 6 028,12 Eur od 14.02.2015 do 16.03.2015; zo sumy 5 998,12 Eur od 17.03.2015 do 15.04.2015; zo sumy 5 968,12 Eur od 16.04.2015 do 18.05.2015; zo sumy 5 938,12 Eur od 19.05.2015 do 16.06.2015; zo sumy 5 908,12 Eur od 17.06.2015 do 16.07.2015; zo sumy 5 878,12 Eur od 17.07.2015 do 14.08.2015; zo sumy 5 858,12 Eur od 15.08.2015 do 14.09.2015; zo sumy 5 828,12 Eur od 15.09.2015 do 19.10.2015; zo sumy 5 808,12 Eur od 20.10.2015 do 12.11.2015; zo sumy 5 788,12 Eur od 13.11.2015 do 10.12.2015; zo sumy 5 758,12 Eur od 11.12.2015 do 18.01.2016; zo sumy 5 728,12 Eur od 19.01.2016 do 16.02.2016; zo sumy 5 698,12 Eur od 17.02.2016 do 15.03.2016; zo sumy 5 668,12 Eur od 16.03.2016 do 18.04.2016; zo sumy 5 638,12 Eur od 19.04.2016 do 09.06.2016; zo sumy 5 618,12 Eur od 10.06.2016 do 15.07.2016; zo sumy 5 598,12 Eur od 16.07.2016 do 08.08.2016; zo sumy 5 578,12 Eur od 09.08.2016 do 17.10.2016; zo sumy 5 558,12 Eur od 18.10.2016 do 30.11.2016; zo sumy 5 538,12 Eur od 01.12.2016 do 09.01.2017; zo sumy 5 518,12 Eur od 10.01.2017 do 31.01.2017; zo sumy 5 498,12 Eur od 01.02.2017 do 17.03.2017; zo sumy 5 478,12 Eur od 18.03.2017 do 13.04.2017; zo sumy 5 458,12 Eur od 14.04.2017 do 17.05.2017; zo sumy 5 438,12 Eur od 18.05.2017 do 18.07.2017; zo sumy 5 418,12 Eur od 19.07.2017 do 17.08.2017; zo sumy 5 398,12 Eur od 18.08.2017 do 14.09.2017; zo sumy 5 378,12 Eur od 15.09.2017 do 20.11.2017; zo sumy 5 358,12 Eur od 21.11.2017 do 18.05.2018; zo sumy 5 338,12 Eur od 19.05.2018 do 20.08.2018; zo sumy 5 318,12 Eur od 21.08.2018 do 26.11.2018; zo sumy 5 268,12 Eur od 27.11.2018 do 05.12.2018; zo sumy 5 218,12 Eur od 06.12.2018 do 03.01.2019; zo sumy 5 168,12 Eur od 04.01.2019 do 05.02.2019; zo sumy 5 118,12 Eur od 06.02.2019 do 07.03.2019; zo sumy 5 068,12 Eur od 08.03.2019 do 12.04.2019; zo sumy 5 018,12 Eur od 13.04.2019 do 07.05.2019; zo sumy 4 978,12 Eur od 08.05.2019 do 31.05.2019; zo sumy 4 928,12 Eur od 01.06.2019 do 01.07.2019 a zo sumy 4 878,12 Eur od 02.07.2019 do zaplatenia, a to do 60 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobu v časti o zaplatenie sumy 6 788,12 Eur zamietá.

III. Žalovanej priznáva voči žalobcovi 1,20 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov prvostupňového konania.

IV. Žiadnej zo strán nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou pôvodne doručenu Okresnému súdu Svidník (ďalej len „okresný súd 1“) 10.10.2013 sa žalobca domáhal, aby bola žalovanej uložená povinnosť z titulu nesplatenia jej poskytnutého úveru zaplatiť mu sumu 13 416,24 Eur, ktorá suma mala pozostávať z istiny v sume 8 823,56 Eur, z riadneho úroku v sume 3 336,85 Eur, z úroku z omeškania v sume 1339,44 Eur a z poplatkov v sume 16,39 Eur. Súčasne sa domáhal aj zaplataenia riadneho úroku vo výške 16,90 % z istiny 8 823,56 Eur od 05.10.2013 do zaplataenia, zaplataenia úroku z omeškania vo výške 8,50% ročne z istiny 8 823,56 Eur od 05.10.2013 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 1 355,89 Eur (t.j. suma pozostávajúcu z úrokov z úveru a z poplatkov) od 05.10.2013 do zaplataenia a náhrady trov konania.

2. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že so žalovanou uzavrel 22.09.2010 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 003848906R (ďalej len „úverová zmluva“), na základe ktorej poskytol žalovanej úver (v odôvodnení žaloby nešpecifikovaný sumou, pozn.), pričom finančné prostriedky z úveru mali byť úročené pevnou úrokovou sadzbou vo výške 16,90 % s tým, že žalovaná sa zaviazala, že v prípade omeškania so splátkami tohto úveru bude platiť úrok z omeškania vo výške, ktorý bol dohodnutý v tejto úverovej zmluve. Keďže žalovaná poskytnutý úver nesplácala a bola v omeškanií so zaplataením dvoch alebo viacerých splátok, žalobca listom označeným ako „Oznámenie o zosplatení úveru“ vyhlásil svoju pohľadávku voči žalovanej za splatnú ku dňu 25.05.2012. K žalobe boli priložené: „Zmluva o ČSOB spotrebiteľskom úvere“ z 22.09.2010; výpis z účtu žalovanej a list žalobcu adresovaný žalovanej označený ako „Oznámenie o zosplatení úveru“ z 28.05.2012.

3. Podaním doručeným okresnému súdu 1 dňa 11.11.2013 žalobca upravil svoj žalobný petit z dôvodu, že pri písaní žalobného návrhu malo dôjsť k chybe v písaní, keďže v tomto pôvodnom návrhu bolo uvedené, že žalovaná dlžná suma bola vyčíslená ku dňu 04.10.2013, pričom správne podľa žalobcu malo byť uvedené, že bola vyčíslená k 16.09.2013, takže v tomto zmysle žalobca upravil žalobný petit v označení dátumu, od ktorého požaduje úroky a úroky z omeškania, t.j. tieto požaduje od dátumu 17.09.2013 do zaplataenia.

4. Na výzvu okresného súdu 1, podaním mu doručeným 22.11.2013 Mesto Svidník oznámilo, že žalovaná má miesto pobytu v obvode Okresného súdu Bardejov, takže z uvedeného dôvodu bola vec 13.01.2014 postúpená na ďalšie konanie Okresnému súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“), ako súdu miestne a vecne príslušnému.

5. Žaloba spolu s prílohami bola na vyjadrenie doručená žalovanej do vlastných rúk 10.03.2014, pričom žalovaná sa k žalobe vyjadrila podaním doručeným okresnému súdu 01.04.2014 s tým, že namietala, že úverová zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, konkrétne poukázala na neprijateľnosť dohody o zrážkach zo mzdy, takisto neprijateľnosť dohody o riešení sporu medzi žalovanou a žalobcom rozhodcovským súdom na základe rozhodcovskej doložky, o ktorej žalovaná tvrdí, že o nej nebola upovedomená a nikto s ňou nerokoval o tejto rozhodcovskej doložke a napokon, ako na neprijateľnú zmluvnú podmienku poukázala aj na dojednanie v úverovej zmluve o tom, že za poskytnutie úveru mala zaplatiť poplatok v sume 199,16 Eur.

6. Podaním doručeným okresnému súdu 01.07.2015 sa žalobca vyjadril k stanovisku žalovanej, pričom v súvislosti s jej vyjadrením o neprijateľnosti zmluvnej podmienky, konkrétne dojednania zabezpečenia úveru zrážkami zo mzdy sa žalobca vyjadril v tom zmysle, že nepovažuje túto námietku za relevantnú, pretože úvaha o neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky by prichádzala do úvahy iba v tom prípade, ak by žalobca skutočne pristúpil k výkonu tejto dohody o zrážkach zo mzdy, čo sa v danom prípade nestalo. Podľa žalobcu navyše toto dojednanie v úverovej zmluve dáva žalobcovi iba právo nie povinnosť v prípade, že by si žalovaná ako dlžníka neplnila svoje záväzky z úverovej zmluvy, predložiť túto dohodu o zrážkach zo mzdy zamestnávateľovi dlžníka na jej výkon, k čomu však v danom prípade nedošlo. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca navrhuje k tejto námietke žalovanej neprihliadať. V súvislosti s

námietkou žalovanej o neprijateľnosti dojednania o poplatku za poskytnutie úveru žalobca poukázal na znenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ku dňu podpisu úverovej zmluvy, z ktorého má vyplávať, že podstatnou náležitosťou v úverovej zmluve je aj uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a „iných poplatkov“ a takisto poukazoval na písmeno n), podľa ktorého podstatnou náležitosťou úverovej zmluvy je aj uvedenie prípadných poplatkov za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania. Žalobca v tej spojitosti vyvodil, že ani samotný zákon o spotrebiteľských úveroch ku dňu podpisu úverovej zmluvy nevyklúčoval, aby veriteľ mohol žiadať od dlžníka (žalovaná) aj poplatok za poskytnutie úveru, naopak, táto možnosť bola poskytnutá v § 9 ods. 2 písm. n) tohto zákona. Ďalej žalobca poukazuje na to, že voči žalovanej si uplatňuje iba tie poplatky, ktoré boli riadne dojednané v úverovej zmluve a ktorú zmluvu žalovaná pri slobodnej vôli sama podpísala a s ňou súhlasila. Žalobca uviedol, že poplatok za spracovanie úveru je typickým prvkom úverových zmlúv aj v iných bankových inštitúciách, na ktorý má banka (žalobca) nárok z toho dôvodu, že poskytnutie úveru klientovi je vždy spojené s vynaložením určitých nákladov. S námietkou žalovanej o neprijateľnosti dojednania rozhodcovskej doložky žalobca poukazuje opätovne na to, že by bolo možné uvažovať o neprijateľnosti tohto dojednania iba v prípade, ak by žalobca pristúpil k realizácii tejto rozhodcovskej doložky. Poukázal na to, že žalobu podal nie na rozhodcovský súd, ale vec sa prejednáva všeobecným súdom, je teda zrejmé, že túto rozhodcovskú doložku nerealizoval. Keďže samotný žalobca upustil od aplikácie rozhodcovskej doložky, je aj posudzovanie všeobecným súdom jej neprijateľnosti podľa neho nedôvodné a nepodstatné. Z uvedených dôvodov mal žalobca za to, že vyjadrenie žalovanej je nedôvodné a k prejednávanej veci právne irelevantné, pretože žiadnym spôsobom nerozporuje žalovaný nárok. Okrem uvedeného žalobca konkretizoval, že žalované poplatky v sume 16,39 Eur pozostávajú z poplatku za správu úveru v sume 1,99 Eur, z poplatku za poistenie smrti a invalidity v sume 8,33 Eur, z poplatku za poistenie práceneschopnosti v sume 4,08 Eur. K tomuto podaniu žalobcu bol pripojený prehľad stavu úverového účtu žalovanej.

7. Podaniami doručenými okresnému súdu postupne 16.10.2017, 26.04.2018, 19.12.2018 a 02.08.2019 zobral žalobca z časti svoju žalobu späť a to postupne podaním doručeným okresnému súdu 16.10.2017 zobral žalobu späť pokiaľ ide o nárok na zaplatenie 1 450,- Eur; podaním doručeným okresnému súdu 26.04.2018 v časti o zaplatenie 20,- Eur; podaním doručeným okresnému súdu 19.12.2018 zobral žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 140,- Eur a napokon podaním doručeným okresnému súdu 02.08.2019 aj v časti o zaplatenie 340,- Eur, takže celkovo žalobca zobral žalobu späť v časti o zaplatenie 1 950,- Eur (1 450 + 20 + 140 + 340), v rozsahu späťvzatia ktorého žiadal žalobca konanie zastaviť. Na pojednávaní 02.08.2019 splnomocnenkyňa žalovanej vyjadrila súhlas s čiastočným zastavením konania v rozsahu týchto čiastočných späťvzatí žaloby.

Podaním doručeným okresnému súdu 16.10.2017 žalobca oznámil, že žalovaná po podaní žaloby jednotlivými splátkami splatila sumu 1 450,- Eur, v ktorej časti zobral žalobu späť a konanie v tejto časti žiadal zastaviť. Súčasne žalobca uviedol, že v dôsledku chyby v písaní keďže ku dňu vyčíslenia dlhu, t.j. k 16.09.2013 tento dlh nebol v sume 8 823,56 Eur, ale správne malo byť 8 723,56 Eur.

Podaním doručeným okresnému súdu 30.01.2018 žalobca na výzvu okresného súdu upravil žalobný petit, keďže po poslednom čiastočnom späťvzataní žaloby túto skutočnosť nezohľadnil v žalobnom petite z dôvodu žalobcom konštatovanej chyby v písaní.

Podaním doručeným okresnému súdu 26.04.2018 žalobca zobral žalobu späť v rozsahu 20,- Eur, ktorú sumu žalovaná uhradila 20.11.2017

Podaním doručeným okresnému súdu 19.12.2018 žalobca oznámil, že žalovaná na splatenie úveru učinila ďalšie platby v sume 140,- Eur, v ktorej časti zobral žalobu späť a konanie v tejto časti žiadal zastaviť s tým, že platby učinila sume po 20,- Eur v dňoch 18.05.2018 a 20.08.2018 a v sume po 50,- Eur v dňoch 26.11.2018 a 05.12.2018.

Podaním doručeným okresnému súdu 02.08.2019 na jeho výzvu, žalobca oznámil, že žalovaná na splatenie úveru učinila ďalšie platby v sume 340,- Eur, v ktorej časti zobral žalobu späť a konanie v tejto časti žiadal zastaviť s tým, že platby učinila v sume po 50,- Eur v dňoch 03.01.2019; 05.02.2019; 07.03.2019; 12.04.2019, v sume 40,- Eur dňa 07.05.2019 a po 50,- Eur v dňoch 31.05.2019 a 01.07.2019.

8. Na pojednávanie nariadené na 24.11.2020 sa nedostavil právny zástupca žalobcu, ktorý svoju neúčast', ako aj neúčast' žalobcu ospravedlnil písomným podaním doručeným okresnému súdu v deň pojednávania 24.11.2020 a to z dôvodu hospodárnosti konania, pričom súhlasil s prejednaním a rozhodnutím veci v jeho, ako aj žalobcovej neprítomnosti, preto okresný súd postupom podľa § 180 CSP vec prejednal v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu. Na pojednávaní prítomná

splnomocnenkyňa žalovanej (matka žalovanej) objasnila okolnosti, za ktorých si žalovaná zobrala zmienený úver s tým, že tento spočiatku aj riadne splácala až do doby, kým sa stala práceneschopnou s tým, že úver mala síce poistený aj pre prípad neplatenia z dôvodu práceneschopnosti, avšak žalobca jej tento dôvod bez bližšieho vysvetlenia neuznal a taktiež keď sa s ním chcela žalovaná dohodnúť na inom splátkovom kalendári z dôvodu zníženia jej príjmu, žalobca jej v tomto nevyšiel v ústrety s tým, aby si žalovaná od niekoho peniaze požičala. Uviedla tiež, že po doručení žalovanej pôvodného rozsudku, žalovaná už časť z pôvodným rozsudkom jej uloženej sumy, t.j. zo sumy 4 463,12 Eur zaplatila a to v sume cca 3 000,- Eur. K veci viac nemala čo dodať.

9. Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 5 C 3/2014-196 z 02.08.2019 a to nasledujúcimi výrokmi:

I. Konanie v časti o zaplatenie sumy 1 950,- Eur zastavuje.

II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 4 463,12 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 4 463,12 Eur od 17.09.2013 do zaplatenia, a to do 60 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. V prevyšujúcej časti žalobu zamieťa.

IV. Žalovanej priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 33,46 %, o výške ktorých rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

10. Označený rozsudok okresného súdu č. k. 5 C 3/2014-196 z 02.08.2019 v jeho III. a IV. výroku napadol svojim odvolaním žalobca, pričom výrok I. a II. rozsudku okresného súdu č.k. 5 C 3/2014-196 z 02.08.2019 nadobudli právoplatnosť 31.08.2019.

11. Okresný súd svoj rozsudok č.k. 5 C 3/2014-196 z 02.08.2019 v jeho III. zamietavom výroku, ktorý sa týkal žalobcom uplatneného nároku na príslušenstvo žalovanej istiny (t.j. týkal sa úrokov a poplatkov) odôvodnil tým, že žalobcom žalovanej poskytnutý úver na základe úverovej zmluvy z 22.09.2010 považoval okresný súd za bezúročný a bezpoplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) z dôvodu, že medzi žalobcom a žalovanou dňa 22.09.2010 uzavretá úverová zmluva neobsahovala podľa okresného súdu zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), j) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch v jeho znení účinnom ku dňu uzavretia dotknutej úverovej zmluvy.

Pokiaľ ide o zákonnú náležitosť úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch (cit. „doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“), okresný súd svoj rozsudok odôvodnil tým, že tento zákonný parameter nie je možné zamieňať s údajom o dátume konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, a to už aj z dôvodu, že ak by zákonodarca mal v úmysle stotožniť tieto dva pojmy, neuvádzal by ich v zákonomnom znení osve, ako aj z dôvodu, že neuvedením tejto skutočnosti sa úverová zmluva stáva pre spotrebiteľa málo transparentná a výpovedná, keďže spotrebiteľ tak by mal mať poskytnuté prehľadné informácie o úvere bez potreby použitia kalkulačky (t.j. napr. bez toho aby bol nútený odpočítavať si od konečného dátumu splatnosti počiatočný dátum splatnosti a pod., pozn.), pričom treba mať stále na zreteli, že žalobca (dodávateľ) poskytuje úverové služby neurčitému počtu klientov na rôznej úrovni vyspelosti, pričom aj spotrebiteľ s priemernými schopnosťami by mal mať reálnu predstavu o dobe, počas ktorej bude zaťažený bremenom splácania svojho finančného záväzku pochádzajúceho z úverového vzťahu.

Absenciu zákonnej náležitosti úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch (cit. „ročná percentuálna miera nákladov a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov“) okresný súd zasa odôvodnil tým, že v dotknutej úverovej zmluve je síce uvedená ročná percentuálna miera nákladov (RPMN), avšak absentuje uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, resp. absentuje explicitný a pre spotrebiteľa zrozumiteľný výpočet tejto RPMN. Uvedená požiadavka je podľa okresného súdu nie len zákonná, ale aj plne opodstatnená predovšetkým vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o parameter, ktorý vypovedá o reálnej cene spotrebiteľského úveru a je pre spotrebiteľa kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií, takže je to pre spotrebiteľa najdôležitejší ukazovateľ ceny úveru, pretože zahŕňa v sebe všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ (žalovaná) zaplatiť za požičanú sumu, keďže zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom, takže na jeho základe sa spotrebiteľ

rozhoduje či úverovú zmluvu uzavrie alebo neuzavrie. Podľa okresného súdu preskúmaná úverová zmluva teda obsahuje údaj o RPMN, avšak neobsahuje jej výpočet, v dôsledku čoho treba úver podľa cit. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov, pričom v tomto smere okresný súd podporne poukázal na obdobné rozhodnutie KS v Prešove sp. zn. 25Co/80/2018 z 18. 12. 2018.

Okrem toho v súvislosti s v úverovej zmluve uvedenou RPMN, okresný súd vo svojom rozsudku tiež podotkol, že v zmysle cit. § 9 ods. 2 písm. y) zákona o spotrebiteľských úveroch, je síce v tejto zmluve uvedený údaj o priemernej hodnote RPMN na príslušný spotrebiteľský úver platný ku dňu podpisu tejto zmluvy a to konkrétnou hodnotou 13,58 %, avšak z dotknutej úverovej zmluvy súčasne vyplýva, že RPMN pre daný úver poskytnutý žalovanej bola stanovená až na hodnotu 22,51 %. Inými slovami, reálna RPMN resp. reálne náklady, ktoré bola žalovaná povinná za jej poskytnutý úver zaplatiť boli vyššie ako priemerné náklady (priemerná RPMN), za ktoré banky štandardne poskytovali úvery v rozhodnom čase uzavretia dotknutej úverovej zmluvy. Podľa okresného súdu jej takýto postup banky neprípustný, pretože údaj o priemernej hodnote RPMN nie je v úverových zmluvách iba formálnym resp. samoučelným údajom, pretože má pre spotrebiteľa cennú výpovednú hodnotu v podobe informácie akú najvyššiu prípustnú mieru nákladov za jemu poskytnutý úver v bankách môže očakávať (Ministerstvo financií SR zverejnilo po prvýkrát priemernú hodnotu RPMN dňa 29.04.2008), ktorý údaj by nemal byť v jednotlivom prípade bezdôvodne prekročený. Ak by tomu tak nebolo zákonodarca by v zmysle cit. § 9 ods. 2 písm. y) zákona o spotrebiteľských úveroch nevyžadoval ako podstatnú náležitosť úverových zmlúv aj údaj o priemernej hodnote RPMN.

Napokon podľa okresného súdu chýbajúcu náležitosť preskúmanej úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch (cit. „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“), okresný súd odôvodnil tým, že v predmetnej úverovej zmluve je uvedená len výška celkovej mesačnej splátky, z ktorej však nevyplýva, koľko z tejto splátky bude započítaných na splátku istiny úveru, koľko na splátku úroku a koľko na prípadnú splátku poplatkov. Zo zmluvy má byť zrejmá okrem iného výška splátky istiny, výška splátky úrokov a výška splátky poplatkov, pričom uvedená skutočnosť má byť v zmysle návestia cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch bezprostredne súčasťou a náležitosťou úverovej zmluvy a nie Obchodných podmienok alebo amortizačnej tabuľky. V tejto súvislosti okresný súd nad rámec podotkol, že časť obsahu zmluvy síce možno určiť aj odkazom na Obchodné podmienky, avšak nemalo by sa to týkať podstatných náležitostí zmluvy, ale len dojednaní technického a vysvetľujúceho charakteru. Okrem toho okresný súd tiež podotkol, že určitosť a zrozumiteľnosť úverovej zmluvy ako dvojstranného právneho úkonu nesvedčí ani rozsiahlosť a neprehľadnosť textu Obchodných podmienok napísaná drobným písmom so súčasným zakomponovaním viacerých podstatných zmluvných náležitostí zmluvy o úvere na ich viacerých miestach. Pokiaľ ide o uvedenú náležitosť úverovej zmluvy okresný súd v tomto podporne poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20 Co/50/2015 z 31.03.2016, ako aj na jeho najnovšiu judikatúru sp. zn. 2 Co 82/2018 z 12.12.2018, v ktorých sa Krajský súd v Prešove vysporiadal aj s otázkou nepriameho účinku smernice.

Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí sp. zn. 2 Co 82/2018 z 12.12.2018 taktiež uviedol cit.: „Primárnemu účelu právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. písm. k) predmetného zákona však zodpovedá len taký výklad, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva uvádzajúca uvedenie celkovej výšky mesačnej splátky, neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúcich jednotlivé čiastkové položky, čo je napriek odchylnosti takejto úpravy spotrebiteľských úverov od úpravy úverov všeobecne práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa.

Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že Smernica Rady 93/13/EHS zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice do Zákona o spotrebiteľských úveroch povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Ak by

slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“.

V takomto prípade dochádza ku kolízii obsahového znenia Zákona o spotrebiteľských úveroch a Smernice Rady 93/13/EHS, ktoré má za následok sprísnenú požiadavku slovenského zákonodarcu na uvedenie členenia splátok spotrebiteľa v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a to konkrétne na istinu, úroky a poplatky. Priama aplikácia ustanovení smernice však prichádza do úvahy len subsidiárne ako ultima ratio vtedy, ak eurokonformný výklad problematického vnútroštátneho ustanovenia nie je možný. Priama aplikácia ustanovenia smernice však nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, to znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny ani obrátený vertikálny priamy účinok. V tejto súvislosti odvolací súd zároveň dodáva, že ak by vykladal vnútroštátne právo eurokonformne, pridržoval sa obsahového znenia smernice a od dodávateľa nevyžadoval členenie splátky na istinu, úroky a poplatky, upustil by tak od zákonnej požiadavky, čo by malo za následok výklad vnútroštátneho práva contra legem a prekročenie limitov uplatnenia nepriameho účinku smernice, pričom takýto postup je neprípustný. V neposlednom rade je potrebné si uvedomiť, že Súdny dvor Európskej únie vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. V súlade s vyššie uvedeným Súdny dvor Európskej únie aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad Smernice a v žiadnom prípade sa nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu Zákona o spotrebiteľských úveroch.“

Odvolaním žalobcu napadnutý výrok IV. rozsudku č.k. 5 C 3/2014-196 z 02.08.2019 okresný súd odôvodnil zásadou pomerne vyššej percentuálnej úspešnosti žalovanej v spore v porovnaní s úspešnosťou žalobcu, podľa § 255 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

12. Žalobca vo svojom odvolaní proti rozsudku okresného súdu č.k. 5 C 3/2014-196 z 02.08.2019 namietal v prvom rade, že okresný súd svojim procesným postupom zabránil žalobcovi vo výkone jeho procesných práv v takej miere, že malo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces; ďalej žalobca v odvolaní vyjadril svoje nesúhlasné stanovisko k odôvodneniu okresného súdu o absencii v úverovej zmluve z 22.09.2010 zákonných náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. f), j) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch a to vo všetkých jeho bodoch.

Pokiaľ ide o okresným súdom konštatovanú absenciu zákonnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch (cit. „doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“), žalobca sa v odvolaní stotožnil s právnym záverom okresného súdu, že pojmy „termín konečnej splatnosti úveru“ a „doba trvania zmluvy“ nie sú totožné a nie je ich možné zlúčiť do jedného pojmoslovía. Avšak žalobca sa nestotožnil s konštatovaním okresného súdu, že preto, aby mohla byť žalovaná oboznámená s dobou trvania úverového vzťahu, by musela od termínu konečnej splatnosti úveru (25.09.2015) odpočítať dátum splatnosti prvej splátky (25.10.2010), pretože podľa žalobcu doba trvania úverového vzťahu medzi žalobcom a žalovanou je jasne a zrozumiteľne vyjadrená v údajoch, že žalovaná sa zaviazala úver splácať v 60-tich mesačných splátkach, pričom podľa žalobcu k každej fyzickej osobe, ktorá má spôsobilosť na právne úkony sa dá predpokladať určitý stupeň vyspelosti a aj bez ohľadu na úroveň gramotnosti musí byť takémuto subjektu zrejmé, že úverovou zmluvou založený vzťah bude trvať po dobu 60 mesiacov s tým záverom žalobcu, že pokiaľ by akýkoľvek subjekt práva nebol schopný porozumieť pojmu 60 mesiacov (5 rokov) bolo by na mieste obmedzenie jeho spôsobilosti na právne úkony aby nedošlo k ohrozeniu istoty jeho zmluvného partnera v záväznosť právneho vzťahu.

Ohľadom okresným súdom konštatovanej absencie zákonnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch (cit. „ročná percentuálna miera nákladov a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov“), žalovaný uviedol, že zo žiadneho zákonného ustanovenia mu nevyplýva povinnosť uvádzať v spotrebiteľskej úverovej zmluve pre spotrebiteľa zrozumiteľný výpočet RPMN s tým, že zákon žalobcovi ako dodávateľovi ukladá len povinnosť uviesť predpoklady použité pri výpočte RPMN, ktorými predpokladmi podľa žalobcu sú s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/197/2016 z 24.10.2017 len údaje o výške úveru, výške splátky a jej intervale, počte splátok, uvedenie výšky úrokovej sadzby a prípadných poplatkov a ktoré všetky predpoklady sú podľa žalobcu uvedené v preskúmvanej úverovej zmluve v jednotlivých jej článkoch s tým, že žiadne zákonné ustanovenie žalobcovi neukladalo povinnosť tieto údaje uvádzať v zmluvách na jednom mieste. Podľa žalobcu v rozsudku okresného súdu absentuje odôvodnenie, čo súd chápe pod pojmom „predpoklady používané pri výpočte RPMN“. Žalobca tiež uviedol, že v úverovej zmluve je zreteľne uvedená RPMN

aj číselnou sumou 15 963,13 Eur, takže vzhľadom na žalovanej požičanú sumu (10 000,- Eur) muselo byť žalovanej zrejme v akej výške poskytnutý úver prepláť (15 963,13 Eur - 10 000,- Eur). V súvislosti a argumentáciou okresného súdu, že v úverovej zmluve celkom neprípustne prekračuje údaj o RPMN pre daný úver, údaj o v čase uzatvárania úverovej zmluvy priemernej RPMN, žalobca uviedol, že v tomto smere v čase uzatvorenia úverovej zmluvy účinné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahovalo ustanovenie, ktoré by toto zakazovalo s tým, že v tom čase bolo účinné ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, vo vzťahu ku ktorému sa okresný súd nevysporiadal s tým, čo chápe pod pojmom podstatne prevyšovať a pod pojmom obdobnosti prípadov s tým, že žalobca poukázal, že v období uzatvorenia dotknutej úverovej zmluvy 22.09.2010 síce nebolo účinné žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by presne definovalo, aká je maximálna prípustná výška odplaty za poskytnutý úver, avšak v období pred jej uzatretím, ako aj v súčasnosti účinná právna úprava (nariadenie č. 87/1995 Z.z.) stanovuje, že odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prekročiť nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej RPMN.

Napokon v súvislosti s okresným súdom konštatovanou absenciou zmluvnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch (cit. „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“) žalobca uviedol, že v tomto smere sa vôbec nestotožňuje s názorom okresného súdu, žeby sa malo jednať o obligatórnu náležitosť spotrebiteľských úverových zmlúv, pretože podľa žalobcu ju za takú nepovažujú ani najvyššie súdne authority, pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 22.02.2018, v ktorom malo byť konštatované, že aplikáciou eurokonformného výkladu nemožno dospieť k záveru, že dodávateľia by museli už v úverovej zmluve uvádzať presnú skladbu každej jednotlivjej splátky úveru s tým, že dotknuté zákonné ustanovenie len spresňuje čo splátka úveru obsahuje, pričom informáciu o vnútornej skladbe splátky dodávateľ (veriteľ) poskytuje spotrebiteľovi (dlžníkovi) v amortizačnej tabuľke na jeho požiadanie kedykoľvek počas trvania úverového vzťahu. Žalobca v tejto spojitosti tiež poukázal, že ak sa súdy nižšej inštancie chcú odkloniť od uvedeného právneho názoru, tak tento svoj odklon musia odôvodniť, čo okresný súd podľa žalobcu neučinil, pričom v tomto smere žalobca uviedol, že na uvedenom nič nemení ani to, že tento názor nerešpektuje ani Krajský súd v Prešove na rozhodnutie ktorého sa okresný súd odvolal.

Okrem toho dôvodom odvolania žalobcu, bolo aj ním tvrdené, okresným súdom nesprávne ustálenie sumy, ktorú mala žalovaná z jej poskytnutého úveru už žalobcovi splatiť s tým, že okresný súd ustálil túto sumu na 3 387,72 Eur, avšak podľa žalobcu žalovaná splatila od doby čerpania úveru po podanie žaloby iba sumu 3 172,72 Eur, ktoré pochybenie okresného súdu podľa žalobcu spočíva v tom, že okresný súd započítal do žalovanej realizovaných platieb na splatenie úveru aj sumu poplatku za poskytnutie úveru, ktorý poplatok však mal okresný súd v prospech žalovanej započítať duplicitne, keďže ho jednako započítal medzi žalovanou učené platby na splatenie úveru a súčasne ho žalobcovi nepriznal z dôvodu jeho neprijateľného zmluvného dojednanja. Žalobca tiež podotkol, že rozdiel v ustálenej sume aj pri započítaní poplatku však nekorešponduje okresným súdom ustálenou sumou a preto žalobcovi nie je zrejme, ako k nej okresný súd dospel.

Žalobca svoje odvolanie odôvodnil aj tým, že okresný súd mu priznal úrok z omeškania v nesprávnej výške s tým, že okresný súd na daný prípad neaplikoval § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa výška úrokov z omeškania pri právnom vzťahu vzniknutom pred 01.02.2013 spravuje predpismi účinnými k 31.01.2013 a to aj pre prípad omeškania, ktoré nastalo po 31.01.2013, takže podľa žalobcu mu mal byť priznaný úrok z omeškania vo výške 8,5 % z dlžnej sumy a to od dátumu 26.02.2012 a nie od 17.09.2013, tak ako mu ho priznal okresný súd s tým, že žalobca uviedol, že v žalobe síce sám žiadal o priznanie úroku z omeškania od 17.09.2013, pretože dlžný zostatok úveru bol žalobcom vyčíslený k 16.9.2013, avšak podľa žalobcu by mu mal tento úrok z omeškania patriť už od 26.02.2012 a to je deň po dni, kedy žalobca úver zosplátnil. Okrem toho žalobca tiež uviedol, že pri priznaní mu úroku z omeškania nebolo zohľadnené, postupné ponížovanie sa istiny v dôsledku postupného jej splácania žalovanou počas konania, z ktorej bol tento úrok z omeškania priznaný.

Napokon žalobca namietol, že pri výpočte nároku na náhradu trov konania nebolo zohľadnené, že v časti o zaplatenie 1 950,- Eur bolo konanie zastavené, pretože v priebehu konania žalovaná túto sumu postupne zaplatila a teda v tejto časti nároku to bola žalovaná, kto zaviniel zastavenie konania.

13. Odvolací súd svojím uznesením 17 Co 140/2019 z 18.02.2020 zrušil rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutých výrokoch III. a IV. rozsudku, pričom pokiaľ ide o odvolacie námietky žalobcu v časti týkajúcej sa dôvodov okresným súdom konštatovanej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru sa

odvolací súd stotožnil s argumentáciou žalobcu, pričom navyše pokiaľ ide o výpočet RPMN, odvolací súd identicky so žalobcom konštatoval, že okresný súd neodôvodnil, ktoré konkrétne náležitosti na výpočet RPMN v úverovej zmluve absentujú a pokiaľ ide o zákonnú náležitosť týkajúcu sa rozpisu splátok na istinu, úroky a poplatky tak v tomto smere odvolací súd konštatoval, že ak bola právne významná otázka ustálená súdnou praxou tak postačuje, aby sa súd pri svojom rozhodnutí na túto súdnu prax vo svojom odôvodnení iba odvolal a ak sa však chce od tejto súdnej praxe odkloniť, tak súd by mal tento odklon odôvodniť, no a napokon pokiaľ ide o dobu trvania úverového vzťahu odvolací súd okresnému súdu vytkol, že neodôvodnil absenciu tejto náležitosti v úverovej zmluve. Okrem toho sa odvolací súd stotožnil aj s námietkou žalobcu o sume, ktorú mala žalovaná z jej poskytnutého úveru už splatiť a taktiež pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa neodôvodnenia výšky úroku z omeškania, okamihu omeškania žalovanej a náhrady trov konania, pričom vec vrátil okresnému súdu, aby vo veci opäť rozhodol a v odôvodnení rozhodnutia, aby sa vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami žalobcu so zohľadnením konkrétnej danej veci.

14. Okresný súd opätovne vykonal dokazovanie: písomnými a ústnymi vyjadreniami sporových strán resp. ich zástupcov a nimi priloženými listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav.

15. Zo „Zmluvy o ČSOB spotrebiteľskom úvere“ z 22.09.2010 (ďalej len „úverová zmluva“) vyplýva, že na jej základe sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanej úver v sume 10 000,- Eur, ktoré finančné prostriedky boli žalovanej 22.09.2010 prevedené bezhotovostným prevodom na jej účet č. 4011952128, ktorý deň bol dňom čerpania tohto úveru žalovanou. V zmysle tejto úverovej zmluvy sa úver mal úročiť pevnou úrokovou sadzbou vo výške 16,90%, priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“) bola 13,58 % a RPMN daného úveru bola 22,51% s tým, že celkovú sumu, ktorú mala žalovaná ako dlžníčka za úver zaplatiť predstavovala suma 15 963,13 Eur. Žalovaná sa v úverovej zmluve zaviazala splácať úver v 60. mesačných anuitných splátkach, vždy k 25. dňu v mesiaci, pričom výška prvej a predposlednej splátky mala byť 248,33 Eur a posledná anuitná splátka mala byť vypočítaná žalobcom na základe priebehu splácania úveru žalovanou s tým, že prvá splátka mala byť splatná 25.10.2010 a posledná splátka mala byť splatná 25.09.2015. Podľa čl. V. úverovej zmluvy, cit. „... anuitná splátka sa skladá z istiny a príslušných úrokov vo výške podľa čl. IV tejto Zmluvy.“ Zmluvné strany sa dohodli, že dňom podpisu úverovej zmluvy bude splatný poplatok za poskytnutie úveru v sume 199,16 Eur a tiež, že za vedenie úveru bude žalovaná povinná platiť žalobcovi mesačný poplatok v sume 1,99 Eur a to za každý aj začatý kalendárny mesiac, pričom cit. „Dlžník sa zaväzuje platiť tento poplatok vždy ku Dňu splatnosti dohodnutom v Zmluve.“ (bez konkretizácie ku dňu splatnosti čoho, pozn.). Jednalo sa o bezúčelový úver, pričom na zabezpečenie úveru bola v úverovej zmluve dojednaná medzi žalobcom a žalovanou dohoda o zrážkach zo mzdy. Súčasne sa zmluvné strany dojednali, že v prípade omeškania žalovanej so splácaním splátok úveru, bude žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9,00% ročne z dlžnej sumy. Súčasťou úverovej zmluvy bolo uzavretie poisťovnej zmluvy pre prípad poisťovnej udalosti, konkrétne pre prípad smrti, invalidity a pracovnej neschopnosti a tým, že poisťovnou bola žalovaná, pričom poplatok za poistenie pre prípad smrti a „plnej“ invalidity bol 8,33 Eur a pre prípad pracovnej neschopnosti 4,08 Eur (spolu poplatok za poistenie úveru tak bol 12,41 Eur).

16. Z výpisu z bežného účtu žalovanej vyplýva, že 22.09.2010 bola bezhotovostným prevodom v jeho prospech poukázaná zo strany žalobcu suma 10 000,- Eur, označená poznámkou cit.: „čerpaní úveru“.

17. Z listu označeného ako „Posledná výzva na zaplatenie dlžnej čiastky“ z 01.02.2012, ktorý žalobca adresoval žalovanej vyplýva, že ju ním žalobca upozorňuje na jej omeškanie s tým, že dlh predstavuje sumu 2 149,72 Eur, o úhradu ktorého žiada žalobca žalovanú s upozornením, že v prípade, ak k úhrade dlžnej sumy nedôjde, žalobca pristúpi k predčasnému zosplatneniu svojej pohľadávky a uplatní svoju pohľadávku súdnou cestou. Z predloženej doručky je zjavné, že list si žalovaná prevzala 07.02.2012.

18. Listom označeným ako „Oznámenie o zosplatnení úveru“ z 28.05.2012 žalobca oznamuje žalovanej, že napriek jeho opakovaným výzvam je v omeškaní so splatením úveru, vyplývajúcim z úverovej zmluvy, takže vzhľadom na to žalobca pristúpil k zosplatneniu celej svojej pohľadávky voči žalovanej ku dňu 25.05.2012. Súčasne žalobca týmto vyzval žalovanú, aby najneskôr do 08.06.2012 zaplatila svoju dlžnú pohľadávku vo výške 10 616,80 Eur s tým, že ak tak neurobí, bude sa žalobca svojich nárokov domáhať súdnou cestou. Z priloženej doručky vyplýva, že tento list bol uložený na pošte, pričom nebol vyzdvihnutý v odbernej lehote.

19. Podľa výpisu z účtu žalovanej (čl. 47 spisu) predloženého okresnému súdu žalobcom spolu s jeho vyjadrením 01.07.2015, vyhotoveného podľa stavu od 23.09.2010 do 16.09.2013 (žaloba podaná 10.10.2013) vyplýva, že žalovaná mala splatiť jej poskytnutý úver sumou 3 072,72 Eur.

Podľa výpisu z účtu žalovanej (čl. 77 a nasl. spisu) predloženého okresnému súdu žalobcom spolu s čiastočným späťvzatím 16.10.2017, vyhotoveného podľa stavu od 22.09.2010 (čerpanie úveru) do 14.09.20217, žalovaná splatila jej poskytnutý úver sumou do dňa podania žaloby (10.10.2013) vo výške 3 172,72 Eur (súčet súm označených vo výpise kódom 8246 ku ktorému bola spárovaná poznámka - „Transfer/prevod from 4011952128“, čo je účet žalovanej, pretože pri niektorých platbách označených kódom 8246 nebola uvedená označená poznámka, pozn.) a s poplatkom za poskytnutie úveru, ktorý bol 199,16 Eur, žalovaná zaplatila celkovo sumu 3 371,88 Eur (3 172,72 + 199,16). Po podaní žaloby žalovaná učinila na splatenie úveru splátky v sume po 50,- Eur v dňoch 21.10.2013; 20.11.2013; 23.12.2013; 27.01.2014; 12.03.2014; 25.04.2014; 29.05.2014; 31.07.2014 a 19.09.2014, v sume po 30,- Eur v dňoch 06.10.2014; 18.11.2014; 12.12.2014; 16.01.2015; 13.02.2015; 16.03.2015; 15.04.2015; 18.05.2015; 16.06.2015 a 16.07.2015, dňa 14.08.2015 zaplatila sumu 20,- Eur, dňa 14.09.2015 zaplatila sumu 30,- Eur, v dňoch 19.10.2015 a 12.11.2015 v sume po 20,- Eur, v sume po 30,- Eur v dňoch 10.12.2015; 18.01.2016; 16.02.2016; 15.03.2016 a 18.04.2016, v sume po 20,- Eur v dňoch 09.06.2016; 15.07.2016; 08.08.2016; 17.10.2016; 30.11.2016; 09.01.2017; 31.01.2017; 17.03.2017; 13.04.2017; 17.05.2017; 18.07.2017; 17.08.2017 a 14.09.2017 (spolu 1 250,- Eur).

Podľa výpisu z účtu žalovanej (čl. 111 a nasl. spisu) predloženého okresnému súdu žalobcom spolu s čiastočným späťvzatím 26.04.2018, vyhotoveného podľa stavu od 22.09.2010 (čerpanie úveru) do 20.11.2017, žalovaná uhradila 20.11.2017 sumu 20,- Eur.

Podľa výpisu z účtu žalovanej (čl. 187 a nasl. spisu) predloženého okresnému súdu žalobcom na výzvu súdu 02.08.2019, vyhotoveného podľa stavu od 22.09.2010 (čerpanie úveru) do 01.07.2019, žalovaná učinila na splatenie úveru splátky v sume po 20,- Eur v dňoch 18.05.2018 a 20.08.2018, v sume po 50,- Eur v dňoch 26.11.2018; 05.12.2018; 03.01.2019; 05.02.2019; 07.03.2019; 12.04.2019, v sume 40,- Eur dňa 07.05.2019 a po 50,- Eur v dňoch 31.05.2019 a 01.07.2019 (podaním doručeným okresnému súdu 19.12.2018 žalobca zobral žalobu späť v rozsahu zaplatenia sumy 140,- Eur, t.j. ohľadom splátok učiných 18.05.2018; 20.08.2018; 26.11.2018 a 05.12.2018 a podaním doručeným okresnému súdu 02.08.2019 na čl. 185 spisu, žalobca zobral žalobu späť ohľadom splátok zaplatených žalovanou od 03.01.2019 a to v sume 340,- Eur, pozn.).

20. Podľa § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) „Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.“

21. Podľa § 290 CSP „Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.“

22. Podľa § 497 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“) v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „v znení účinnom v rozhodnom čase“) „Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.“

23. Podľa § 502 ods. 1 ObZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.“

24. Podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.“

25. Podľa § 53 ods. 1 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.“

26. Podľa § 53 ods. 2 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.“

27. Podľa § 53 ods. 3 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.“

28. Podľa § 53 ods. 4 písm. a) OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy,“

29. Podľa § 53 ods. 5 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.“

30. Podľa § 53 ods. 6 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.“

31. Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.“

32. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.“

33. Podľa § 1 ods. 8 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov.“

34. Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.“

35. Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je zmluvnou stranou aj finančný agent, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
- y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.“

36. Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.“

37. Podľa § 19 ods. 1, 2 a 5 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru sa vypočíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2. Na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom. Ak je to potrebné, môžu sa pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov použiť dodatočné predpoklady uvedené v prílohe č. 2.“

38. Podľa prílohy č. 2 k zákonu o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Základnou rovnicou, ktorá vyjadruje ročnú percentuálnu mieru nákladov, kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej, je:

X je ročná percentuálna miera nákladov,

m je číslo posledného čerpania,

k je číslo čerpania, preto $1 \leq k \leq m$,

C_k je výška čerpania k,

t_k je interval vyjadrený v rokoch a zlomkoch roka medzi dátumom prvého čerpania a dátumom každého nasledujúceho čerpania, preto $t_1 = 0$,

m' je číslo poslednej splátky alebo platby poplatkov,

l je číslo splátky alebo platby poplatkov,

D_l je výška splátky alebo platby poplatkov,

S_l je interval vyjadrený v rokoch a zlomkoch roka medzi dátumom prvého čerpania a dátumom každej splátky alebo platby poplatkov.“

39. Podľa § 23 ods. 1 a 2 písm. bb), bod 4. zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Kontrolu dodržiavania povinností ustanovených týmto zákonom vykonáva Slovenská obchodná inšpekcia, ak osobitný zákon neustanovuje inak; toto ustanovenie sa nevzťahuje na vedenie registra veriteľov. Ak orgán kontroly podľa odseku 1 zistí nedostatky v činnosti veriteľa alebo finančného agenta spočívajúce v nedodržiavaní alebo v obchádzaní ustanovení tohto zákona, je oprávnený podľa závažnosti, rozsahu, dĺžky trvania, následkov a povahy zistených nedostatkov veriteľovi alebo finančnému agentovi uložiť pokutu do 70 000 eur a pri opakovanom alebo závažnom nedostatku až do výšky 140 000 eur veriteľovi, ak pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov nepostupuje podľa § 19.“

40. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd tak, ako aj v pôvodnom konaní, za preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou nepochybne existuje občianskoprávny záväzkový vzťah spotrebiteľského charakteru a to titulom nimi uzavretej úverovej zmluvy z 22.09.2010, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, ktorá skutočnosť nebola žalobcom ani odvolacím súdom v odvolacom konaní spochybnená, preto sa okresný súd v tomto smere odvoláva na svoje odôvodnenie v pôvodnom svojom rozsudku.

41. Keďže v pôvodnom rozsudku okresný súd podľa cit. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť týmto konaním dotknutej úverovej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovanou 22.09.2010 a to z dôvodu, podľa okresného súdu, absencie v nej náležitosti podľa cit. § 9 ods. 2 písm. f), j) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch, odôvodnenie absencie ktorých bolo žalobcom v odvolacom konaní spochybnené a v ktorom smere odvolací súd uložil okresnému súdu sa s týmito námietkami žalobcu (odvolateľa) vysporiadať, okresný súd na tomto mieste uvádza svoju doplnenú argumentáciu k uvedeným odvolacím námietkam ohľadom jednotlivých náležitosti dotknutej úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f), j) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch.

42. Pokiaľ ide o zákonnú náležitosť úverovej zmluvy podľa cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch a to je uvedenie doby trvania úverového vzťahu, tak v tomto smere je okresný súd stále tohto názoru, že táto náležitosť v dotknutej úverovej zmluve absentuje, pričom v tomto smere sa podľa okresného súdu nie je možné stotožniť s argumentáciou žalobcu, podľa ktorého je tento údaj v úverovej zmluve explicitne uvedený a to tým, že je v nej uvedený údaj o počte splátok (60 splátok), ktorými mala žalovaná jej poskytnutý úver žalobcovi splatiť, pričom podľa žalobcu sa jedná o údaj, ktorý by mal byť zrozumiteľný každému aj priemernému spotrebiteľovi majúcemu spôsobilosť na právne úkony. V uvedenom kontexte podľa okresného súdu, tak ako nie je možné stotožniť pojmy „termín konečnej splatnosti úveru“ a „doba trvania zmluvy“, s ktorým konštatovaním okresného súdu v pôvodnom rozsudku sa identifikoval tak žalobca ako aj odvolací súd, tak obdobne nie je možné podľa okresného súdu stotožňovať ani pojmy „počet splátok úveru“ a „doba trvania zmluvy“ a to už aj len z dôvodu, že aj v tomto prípade, ak by tomu tak bolo (t.j. žeby tieto pojmy bolo možné stotožniť, pozn.), tak zákonodarca by logicky nevyžadoval uvedenie oboch týchto parametrov úveru v úverovej zmluve osve [počet splátok - cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch; doba trvania - cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch], ale uspokojil by sa iba s uvedením jedného z nich, tak ako sa to snaží prezentovať žalobca. Avšak práve v záujme ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľsko - dodávateľskom vzťahu, v záujme neponechať spotrebiteľa, aby si sám pracne z dodávateľom uvedených údajov úveru sám vypočítaval jeho iné parametre, zákonodarca vyslovene vyžaduje, aby v úverovej zmluve bola uvedená tak doba trvania úverového vzťahu ako aj počet splátok. V tomto smere podľa okresného súdu sa nejedná len o vec výkladu aplikovanej právnej normy, tak ako sa to snaží predostrieť žalobca (dodávateľ), ale ide o explicitne (jasne a presne) formulovaný zákonný imperatív ohľadne náležitosti úverovej zmluvy, ktorého porušenie je taktiež explicitne sankcionované zákonom predvídaným spôsobom a to bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru. A ak by aj bol žalobca toho názoru, že sa jedná o vec výkladu cit. § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch (okresný súd tento názor nezdieľa, pozn.), tak aj v tomto prípade by platilo, a to opäť v záujme ochrany spotrebiteľa, v spotrebiteľských vzťahoch univerzálne zákonodarcom v cit. § 54 ods. 2 OZ proklamované výkladové pravidlo, podľa ktorého v prípade pochybností o obsahu úverových zmlúv je vždy uprednostnený výklad pre spotrebiteľa priaznivejší. Okresný súd je názoru, že v tomto prípade zodpovednosť žalobcu za nerešpektovanie zákonného imperatívu na explicitný obsah úverovej zmluvy, podľa ktorého musí byť v nej uvedený nie len údaj o počte splátok [§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch], ale aj údaj o dobe trvania úverového vzťahu [§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch], nie je možné prenášať na plecia spotrebiteľa (žalovanej) s odvolávaním sa na jej spôsobilosť na právne úkony a matematické zručnosti a vyspelosť, pretože tak ako už bol okresný súd aj uviedol vo svojom skoršom rozsudku v tejto veci, žalobca (dodávateľ), ktorý podniká aj v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov musí mať na zreteli nielen rôznorodosť svojej klientely z hľadiska jej zručnosti a vyspelosti, ale aj okolnosti za ktorých spotrebiteľia o úver žiadajú, potrebujú a chcú, pričom častokrát za týchto okolností aj seba viac vyspelý spotrebiteľ stráca ostražitosť a pozornosť k tomu, aby svojim „zodpovedným“ prístupom mal ešte nahrádzať povinnosti dodávateľa a pracne hľadať, domýšľať si, či vypočítavať si parametre úveru, ktorých umiestnenie v úverovej zmluve, zákonodarca majú už všetko toto na zreteli, už explicitne (obligatórne) zákonne vyžaduje a aj zákonom predvídaným spôsobom sankcionuje. Okrem toho, ak by sa napr. ponechalo na spotrebiteľovi, aby si sám vypočítal dobu trvania úverového vzťahu, od ktorého parametra sú mimochodom objektívne overiteľné a odvíjajúce sa aj iné jeho parametre, ako napr. výpočet RPMN alebo maximálna prípustná výška úrokovej sadzby, ktorá sa taktiež odvíja od charakteru úveru a od doby jeho trvania a pod, tak by mohlo dôjsť na strane spotrebiteľa napr. k objektívne uveriteľným pochybnostiam, či napr. v prípade, žeby spotrebiteľ bral úver v priebehu roka, kedy by bola splatnou aj prvá splátka, či teda ním vypočítaný počet rokov podľa splátok má korešpondovať s kalendárnym rokom alebo hospodárskym rokom a pod.

43. Na tomto mieste okresný súd podotýka, že keďže absencia, čo už i len jednej zákonnej náležitosti v úverovej zmluve v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, odôvodňuje legitímne prijať záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, by už nebolo azda ani potrebným zaoberať sa ďalšími dôvodmi, pre ktoré okresný súd dotknutý úverový vzťah medzi žalobcom a žalovanou za taký vyhodnotil, avšak keďže okresný súd aj vo svojom pôvodnom rozsudku v tejto veci uviedol okrem absencie údajov o dobe trvania úverového vzťahu, týchto dôvodov viac, vzhľadom na námietky žalobcu voči nim, sa okresný súd venoval aj týmto ďalším dôvodom.

44. V súvislosti s okresným súdom, v úverovej zmluve konštatovanou absenciou zákonnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch a to je uvedenie výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN), žalobca v prvom rade namietal, že žiadne zákonné ustanovenie mu takúto povinnosť uvádzať výpočet RPMN neukladá a navyše, že podľa neho postačuje, ak sú všetky pre výpočet RPMN použité údaje uvedené, na hoc aj rôznych miestach v úverovej zmluve. Odhliadnuc od toho, že okresný súd už uviedol, že nie je úlohou spotrebiteľa hľadať a „pátrať“ v úverovej zmluve, či táto obsahuje všetky potrebné údaje pre výpočet RPMN, o ktorých spotrebiteľ napokon ani len nemá vedomosť, ktoré všetky údaje to sú (teda nevie ani ktoré má hľadať) a aj preto spotrebiteľ má mať prehľadne a na jednom mieste sprístupnené všetky tieto vstupné údaje k výpočtu RPMN použité, tak s poukazom na cit. § 9 ods. 2 písm. j), § 19 ods. 1,2 a 5 a § 23 ods. 1 a 2 písm. bb), bod 4. zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase, má okresný súd za to, že zákon o spotrebiteľských úveroch v rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy vyžadoval, aby v úverovej zmluve boli uvedené nie len predpoklady na výpočet RPMN, ale aj samotný jej výpočet, pretože, ako sa z citovaných noriem javí, výpočet RPMN nie je len internou záležitosťou dodávateľa (veriteľa), ktorý by mal v úverovej zmluve uviesť už len výsledok tohto svojho výpočtu, ale tento výpočet má byť transparentným (prehľadným) s komplexným uvedením vstupných premenných na jej výpočet použitých (aby aj spotrebiteľ vedel ktoré z množstva údajov uvedených v úverovej zmluve sú práve tými, ktoré sú pre výpočet RPMN dôležité), tak aby tento výpočet bol odkontrolovateľným nie len samotným spotrebiteľom v čase uzavretia úverovej zmluvy, ale hlavne a predovšetkým, aby bol odkontrolovateľným aj hocikedy spätne kontrolným orgánom za účelom zistenia, ako a či dodávateľ (veriteľ) v ktoromkoľvek čase postupoval pri výpočte RPMN v súlade so zákonom. Ak by totižto podľa okresného súdu platilo tvrdenie žalobcu, že zákonu by bolo dané zadosť, ak by údaje použité pre výpočet RPMN, bez jej výpočtu, boli uvedené v úverovej zmluve a to na jej rôznych miestach, za ktoré údaje žalobca v zmysle ním uvádzaného judikátu považuje výšku úveru, výšku splátky, jej periodicitu a počet, výšku úrokovej sadzby a poplatkov, a ktoré údaje sú v zmysle cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch obligatónnymi náležitosťami úverovej zmluvy už podľa písmen f), g), i), k) a n) tohto ustanovenia, tak potom by zákonodarca logicky nevyžadoval výpočet RPMN a tieto k výpočtu RPMN použité údaje duplicitne aj podľa písmena j) cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase a už vôbec by neuvádzal v prílohe tohto zákona aj presný vzorec resp. rovnicu tohto výpočtu RPMN s odkazom na jeho aplikáciu podľa cit. § 19 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase. Samozrejme podľa okresného súdu, aj v tomto prípade platí pri pochybnostiach o obsahu úverových zmlúv, všeobecné výkladové pravidlo uprednostňujúce výklad pre spotrebiteľa priaznivejší.

45. Pokiaľ ide o žalobcom namietané nedostatočné zdôvodnenie navyše okresným súdom v pôvodnom rozsudku uvádzaného konštatovania k výške pre daný konkrétny úver určenej RPMN v porovnaní s priemernou RPMN, tak na tomto mieste okresný súd uvádza, tak ako to bol už aj uviedol vo svojom odvolaní žalobca, že v čase uzavretia úverovej zmluvy z 22.09.2010, nebol účinný § 1 nariadenia č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a ktoré aktuálne obmedzuje najvyššiu prípustnú mieru RPMN ad hoc v interakcii k priemernej RPMN, avšak účinným bol cit. § 53 ods. 6 OZ podľa ktorého, odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov nesmie podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. V tomto smere je síce nutné dať za pravdu žalobcovi, že okresný súd v skoršom svojom rozsudku toto svoje konštatovanie podrobnejšie neodôvodnil vo vzťahu k významu pojmov „podstatne prevyšovať“ a „obdobnosť prípadov“, ktoré odôvodnenie však vzhľadom na to, že sa jednalo len o konštatovanie okresného súdu navyše, nemajúce vplyv na končený záver o bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru, by bolo možné podľa okresného súdu opomenúť, avšak predsa len kvôli právnej istote okresný súd dopĺňa, že výkladové pravidlo pre pojem „obdobnosť prípadov“ je uvedené v druhej vete cit. § 53 ods. 6 OZ s tým, že táto obdobnosť sa posudzuje s prihliadnutím najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. V danom prípade tak podľa okresného súdu s prihliadnutím na výšku úveru (10 000,- Eur), ako aj výšku sumy o ktorú mala žalovaná úver preplatiť (5 963,13 Eur) a ktorá suma preplatenia predstavuje viac ako 50 % zo žalovanej poskytnutého úveru, za podmienok kedy už len výška úroku (16,90%), ako len jedna z viacerých zložiek RPMN, sama prevyšovala v rozhodnom čase priemernú RPMN (13,58 %), má okresný súd za to, že pre daný úver určená RPMN (22,51%) vzhľadom na uvedené okolnosti danej konkrétnej veci, nepochybne „podstatne“ prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery, pretože ju (rozumej priemernú RPMN) prevyšuje už aj len jedným z jej parametrov a to určenou úrokovou sadzbou.

46. Napokon sa žalobca nestotožnil ani s okresným súdom zisteným nedostatkom úverovej zmluvy spočívajúcim v absencii náležitosti podľa cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch (cit. „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“), pričom v tejto spojitosti žalobca vytkol okresnému súdu nevedomosť ohľadom judikátu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 22.02.2018, podľa ktorého náležitosťou úverovej zmluvy nemusí byť aj rozpis vnútornej skladby každej splátky úveru na istinu, úrok a poplatky a taktiež vytkol neodôvodnenie odklonu od tejto judikatúry. V uvedenej súvislosti okresný súd uvádza tak, ako to konštatoval aj odvolací súd, že v prípade ak sa súd v určitej právnej otázke stotožňuje s jej posúdením súdom vyššej inštancie, stačí ak sa v okolnostiach veci dovolá tohto rozhodnutia a na neho v odôvodnení svojho rozhodnutia poukáže. Tak aj v tomto prípade okresný súd svoje skoršie rozhodnutie v tejto veci odôvodnil s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 82/2018 z 12.12.2018, v ktorom rozhodnutí, keďže je dátumovo novšie ako žalobcom zmienený judikát z 22.02.2018, sa krajský súd už vysporiadal s odklonom od tohto judikátu a teda krajský súd sa už vysporiadal aj s odklonom od názoru potreby aplikácie eurokonformného výkladu cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch pre spotrebiteľské vzťahy založené podľa Slovenského zákona o spotrebiteľských úveroch. Okresný súd, ktorý sa s týmito názormi v plnej miere stotožnil už nebol povinný, podľa svojho názoru, tento už krajským súdom vysvetlený odklon od žalobcom zmienenej judikatúry duplicitne opisovať, ale v okolnostiach veci na tento krajským súdom proklamovaný odklon len poukázal, čo je postup podľa okresného súdu plne zákonný, keďže žalobcom uvádzaný judikát, vzhľadom na neustále sa vyvíjajúcu judikatúru a právnu úpravu, ktorá je živým systémom, nie je nemenný. Okrem toho okresný súd v súlade s argumentáciou krajského súdu má taktiež za to, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch skrz Súdnym dvorom Európskej únie výklad Smernice Rady 93/13/EHS, na ktorom eurokonformnom výklade je založený žalobcom uvádzaný judikát, je v okolnostiach aplikácie Slovenského zákona o spotrebiteľských úveroch irelevantným, pretože Súdny dvor Európskej únie je oprávnený vykladať len právo Európskej únie, ale nie aj právo vnútroštátne, preto ako to uviedol aj krajský súd, Súdny dvor Európskej únie sa cit. „... nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu Zákona o spotrebiteľských úveroch.“ Okresný súd navyše uvádza, že podľa jeho názoru, požiadavka uvádzať v úverovej zmluve, ako jej podstatnú náležitosť, aj rozpis resp. skladu každej jednej splátky úveru na sumu istiny, úroku a poplatku, je plne legitímnou a súhlasnou s cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože už aj z jeho samotného znenia vyplýva, že úvodné uvádzacie slovné spojenie cit. „výšku, počet a termíny splátok ...“ sa významovo aj gramaticky viaže resp. vzťahuje na každú z v tomto ustanovení zmienenú veličinu t.j. na istinu, úrok aj poplatky, čo v rozmenenom na drobné znamená, že podľa cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, má úverová zmluva obsahovať (i) „výšku, počet a termíny splátok istiny“ (ii) „výšku, počet a termíny splátok úrokov“ a (iii) „výšku, počet a termíny splátok iných poplatkov“, ktorú zákonnú požiadavku úverová zmluva z 22.09.2010 nespĺňa. Podľa okresného súdu, ani v tomto prípade nie je možné, tak ako to tvrdí žalobca, zamieňať požiadavku uvádzať priamo v úverovej zmluve presnú vnútornú skladbu (vnútorné členenie) každej splátky na istinu, úrok a poplatky s požiadavkou podľa ktorej, veriteľ (žalobca) poskytne spotrebiteľovi (žalovaná) kedykoľvek počas trvania úverového vzťahu na požiadanie a bezplatne amortizačnú tabuľku s týmto rozpisom, pretože ak by to bolo možné zamieňať, tak potom by opäť zákonodarca v cit. § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch, neuvádzal osve popri § 9 ods. 2 písm. k) tohto zákona ako podstatnú náležitosť úverovej zmluvy aj poučenie o práve spotrebiteľa vyžiadať si od veriteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ale zákonodarca by uviedol len jednu z týchto požiadaviek ako podstatnú náležitosť úverovej zmluvy. Inými slovami, absenciu jednej z uvedených zákonných náležitostí úverovej zmluvy nie je možné nahrádzať resp. ospravedlňovať ďalšou resp. inou jej zákonnou náležitosťou. Napokon okresný súd podotýka, že opodstatnenosť uvedenej požiadavky uvádzať v úverovej zmluve rozpis vnútornej skladby každej jednej splátky úveru na sumu istiny, úrokov a poplatkov, je v okolnostiach veci plne legitímny aj z dôvodu, že v úverovej zmluve z 22.09.2010 sú síce uvedené poplatky a to poplatok za poskytnutie úveru splatný pri podpise úverovej zmluvy, poplatok za vedenie úverového účtu ako aj poplatky za poistenie, ktoré posledné dva poplatky (za poistenie) by mali byť súčasťou každej splátky úveru, avšak v úverovej zmluve z 22.09.2010 je úplne mátaúco uvedené, že cit. „Anuitná splátka sa skladá z istiny a príslušných úrokov.“, t.j. z tohto zmluvného dojednania nie je zrejmé, že by splátka úveru zahŕňala aj splátku poplatkov, čo napokon má vplyv aj na výpočet RPMN (viď vyššie), keďže, ako to aj sám žalobca uviedol, jednou z veličín použitých pre jej výpočet, je aj výška splátky, ktorá je však podľa uvedeného tvorená len istinou

a úrokom, nie však poplatkami, ktoré (rozumej poplatky) tak zákonite do výpočtu RPMN neboli zahrnuté (?).

47. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody, okresný súd aj pri svojom opätovnom rozhodnutí zotrval na svojom skoršom stanovisku o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy z 22.09.2010 uzavretej medzi žalobcom a žalovanou, preto v časti žalovaných úrokov a poplatkov žalobu žalobcu zamietol (číselné vyjadrenie vid' ďalej).

48. Okresný súd však musel dať za pravdu odvolacej námietke žalobcu, týkajúcej sa pôvodne okresným súdom nesprávne ustálenej sumy, ktorú žalovaná od doby čerpania úveru do podania žaloby, na splatenie tohto úveru zaplatila. Na tomto mieste však okresný súd podotýka, že sa nezakladá na pravde, žeby svoje skoršie rozhodnutie v tomto smere neodôvodnil, resp. žeby nevysvetlil, ako k pôvodne ustálenej sume 3 387,72 Eur došiel, pretože v bode 21. pôvodného rozsudku okresný súd uviedol, že vychádzal z výpisu z účtu žalovanej predloženého okresnému súdu žalobcom 02.08.2019 s tým, že okresný súd spočítal všetky sumy označené v tomto výpise kódom „8246“, pričom žalobca ani vo svojom odvolaní okrem konštatovania nesprávnosti tohto výpočtu neuviedol v čom spočíval chybný postup okresného súdu, t.j. nevysvetlil, aké platby, resp. akého druhu transakcie boli kódom „8246“ označované, ktoré okresný súd pôvodne zohľadňoval a ktoré podľa žalobcu zohľadniť a prečo nemal. Okresný súd v tomto smere vykonal opätovné dokazovanie preskúmaním všetkých žalobcom predložených výpisov z účtu žalovanej, pričom zistil, že iba niektoré platby resp. iba niektoré finančné transakcie označené v sumárnom (do podania žaloby) výpise z účtu žalovanej predloženom okresnému súdu 16.10.2017 (čl. 77 a nasl. spisu), ktoré sú označené kódom „8246“ sú súčasne spárované ešte aj s poznámkou - „Transfer/prevod from 4011952128“, pričom v zmysle úverovej zmluvy z 22.09.2010 je č. 4011952128, číslom účtu žalovanej. Preto okresný súd z platieb označených vo výpise z účtu žalovanej kódom „8246“ opätovne tieto spočítal, ale tentokrát už len tie, ku ktorým bola súčasne uvedená aj poznámka „Transfer/prevod from 4011952128“, pričom týmto súčtom zistil, že žalovaná skutočne od doby čerpania úveru (22.09.2010) do doby podania žaloby (10.10.2013) zaplatila na splatenie jej poskytnutého úveru sumu 3 172,72 Eur a spolu s poplatkom za poskytnutie úveru, ktorý bol vo výške 199,16 Eur, žalovaná tak zaplatila celkovo sumu 3 371,88 Eur (3 172,72 + 199,16), ako to vo svojom odvolaní (bod. 38) uvádza aj žalobca a nie tak, ako to bol pôvodne nesprávne ustálil okresný súd (pôvodne nesprávne 3 387,72 Eur). Na tomto mieste je nutné podotknúť, že pokiaľ ide o žalovanou zaplatenie poplatku 199,16 Eur za poskytnutie jej úveru v tomto smere sa okresný súd v celom rozsahu odvoláva na svoje odôvodnenie o jeho neprijateľnom zmluvnom dojednaní vo svojom skoršom rozsudku v tejto veci, ktoré odôvodnenie nebolo žalobcom v odvolaní spochybnené ani odvolacím súdom vytknuté a na ktorom odôvodnení okresný súd aj naďalej zotrúva, preto zaplatenie tohto poplatku okresný súd započítal do sumy, ktorú žalovaná z jej poskytnutého úveru do doby podania žaloby už zaplatila, tak ako to v bode 38. svojho odvolania napokon uviedol aj žalobca. Okrem toho však okresný súd dal žalobcovi za pravdu, že v skoršom rozsudku bol tento poplatok za poskytnutie úveru nesprávne započítaný v prospech žalovanej duplicitne (raz v celkovom súčte úhrad, ktoré žalovaná do podania žaloby zaplatila a raz samostatne z dôvodu jeho neprijateľného zmluvného dojednanja, pozn.).

49. Vzhľadom na uvedené, z dôvodu záveru, že úver je bezúročný a bezpoplatkový, keďže žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 10 000,- Eur, pričom do dňa podania žaloby žalovaná z úveru uhradila 3 371,88 Eur a v priebehu konania po podaní žaloby uhradila ešte sumu 1 950,- Eur, v ktorej časti z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby okresný súd konanie od 31.08.2019 právoplatne zastavil a ktoré sumy úhrad okresný súd odpočítal od žalovanej poskytnutej čiastky úveru, tak mal byť žalobcovi priznaný voči žalovanej nárok na zaplatenie mu rozdielu týchto súm vo výške 4 678,12 Eur (10 000 - 3 371,88 - 1 950), avšak keďže v skoršom rozsudku v tejto veci, okresný súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi iba sumu 4 463,12 Eur, tak okresný súd musel zaviazat' žalovanú ešte k úhrade rozdielu medzi touto žalobcovi už skôr právoplatne priznanou sumou 4 463,12 Eur a sumou 4 678,12 Eur, ktorá mu mala byť správne priznaná, preto okresný súd vo výrokovej časti tohto rozsudku zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi ešte dlžnú sumu 215,- Eur (4 678,12 - 4 463,12) a vo zvyšnej časti nároku, t.j. v sume 6 788,12 Eur [13 416,24 - pôvodne žalovaná suma (-) 4 463,12 - pôvodne priznaná dlžná suma (-) 1 950 - späťvzatie (-) 215 - aktuálne priznaná dlžná suma] zodpovedajúcu úrokom a poplatkom, okresný súd žalobu z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti žalobu zamietol, tak ako to je uvedené vo výroku II. tohto rozhodnutia.

50. Podľa prvej vety § 517 ods. 1 OZ „Dlžník ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.“

51. Podľa § 517 ods. 2 OZ „Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.“

52. Podľa § 563 OZ „Ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.“

53. Podľa § 216 ods. 1 a 2 CSP „Súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu. Súd môže prekročiť žalobný návrh a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, iba vtedy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.“

54. Pokiaľ ide o úrok z omeškania žalobca svoje odvolanie odôvodnil aj tým, že okresný súd mu priznal úrok z omeškania nesprávne od dátumu 17.09.2013, pričom tento mu mal byť správne priznaný už od dátumu cit. „26.02.2012“ (body 45. a 49. odvolania, pozn.), čo je deň po dni, kedy žalobca úver zosplatnil, aj keď sám žalobca uviedol, že v žalobe žiadal o priznanie úroku z omeškania až od 17.09.2013. V tejto súvislosti okresný súd uvádza, že jednako zo žalobcom predložených dôkazov, konkrétne z listu označeného ako „Oznámenie o zosplatnení úveru“ z 28.05.2012 je zrejmé, že žalobca úver zosplatnil až k 25.05.2012 a nie ako to žalobca uvádza v odvolaní k 25.02.2012, takže deň po dni zosplatnenia je deň 26.05.2012 a nie 26.02.2012 a navyše z označeného listu vyplýva, že žalobca (veriteľ) dal po zosplatnení žalovanej ešte lehotu na dobrovoľné plnenie dlhu a to do cit. „08.06.2012“, takže v zmysle cit. § 517 ods. 1 OZ v spojení s § 563 OZ sa žalovaná mohla objektívne dostať do omeškania s plnením svojho dlhu nie deň po dni zosplatnenia, ako to uvádza žalobca, ale až deň po dni, kedy jej uplynula lehotu ešte na dobrovoľné plnenie, ktorú lehotu jej určil sám veriteľ (žalobca), t.j. do omeškania sa mohla dostať najskôr až 09.06.2012, avšak keďže žalobca vo svojom podaní doručenom ešte okresnému súdu 1 dňa 11.11.2013 sa sám domáhal priznania mu úroku z omeškania až od 17.09.2013, ako to bol uviedol žalobca aj v odvolaní, tak okresný súd mu v zmysle cit. § 216 ods. 1 a 2 CSP, v záujme nerozhodnúť ultra petitum, priznal tento úrok z omeškania až od žalobcom požadovaného dňa 17.09.2013, ktorý dátum okresný súd aj pri tomto svojom rozhodovaní ustálil ako dátum omeškania žalovanej.

55. Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „nariadenie“), v znení účinnom ku dňu omeškania (17.09.2013) „Výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.“

56. Podľa § 10c nariadenia v znení účinnom ku dňu omeškania (17.09.2013) „Ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.“

57. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia v znení účinnom ku dňu 31.01.2013 „Výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.“

58. Pokiaľ ide o výšku žalobcovi priznaného úroku z omeškania, okresný súd opomenul v vo svojom skoršom rozhodnutí v tomto prípade zohľadniť cit. § 10c nariadenia v znení účinnom ku dňu omeškania (17.09.2013), tak ako to v odvolaní namietol žalobca, pričom keďže záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovanou vznikol 22.09.2010 a teda vznikol pred 01.02.2013, je treba prisvedčiť žalobcovi, že v tomto prípade je treba výšku úroku z omeškania posudzovať ku dňu 31.01.2013, pričom podľa právnych predpisov účinných k 31.01.2013 bola tak pre občiansko-právne, ako aj pre obchodno-právne vzťahy výška úroku z omeškania jednotná a to 8,75 % ročne z dlžnej sumy. Keďže žalobca sa domáha priznania mu úroku z omeškania iba vo výške 8,5 % ročne z dlžnej sumy, okresný súd mu opäť v zmysle cit. § 216 ods. 1 a 2 CSP, v záujme nerozhodnúť ultra petitum a nepriznať viac ako žiada, priznal úrok z omeškania iba v požadovanej výške 8,5 % ročne z dlžnej sumy, ktorej výšku okresný súd nesprávne v skoršom rozsudku neponižoval o sumy zaplatené žalovanou po podaní žaloby a preto aj v tomto smere, pokiaľ ide o úroky z omeškania, musel okresný súd zjednať nápravu. Avšak keďže v skoršom rozsudku okresný súd už priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5,5 % ročne jednotne zo sumy 4 463,12 Eur, ktorý výrok sa 31.08.2019 stal právoplatným, keďže ho žalobca nenapadol odvolaním, okresný súd v tomto smere takto právoplatne priznaný nárok na úrok z omeškania už nie je oprávnený prehodnocovať so zohľadnením ponižovania už právoplatne priznanej istiny a preto môže okresný

súd v tomto štádiu rozhodnúť už iba o priznaní zvyšnej časti úroku z omeškania prevyšujúceho už právoplatne priznaný úrok z omeškania, t.j. môže rozhodnúť už len o priznaní úroku z omeškania vo výške 3 % ročne [8,5 % - požadovaný úrok z omeškania (-) 5,5 % - skôr už právoplatne priznaný úrok z omeškania = 3%] z dlžnej sumy istiny, ktorá bola so zohľadnením bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru ku dňu omeškania 17.09.2013 (t.j. pred podaním žaloby, ktorá bola podaná 10.10.2013) vo výške 6 628,12 Eur [10 000 - poskytnutý úver (-) 3 371,88 - suma zaplatená žalovanou do podania žaloby] a ktorá suma, ktorá je vymeriavacím základom pre výpočet úroku z omeškania sa postupne ponížovala žalovanou učenými splátkami po podaní žaloby, t.j. po 10.10.2013, kedy žalovaná učinila tieto úhrady: v sume po 50,- Eur zaplatila v dňoch 21.10.2013; 20.11.2013; 23.12.2013; 27.01.2014; 12.03.2014; 25.04.2014; 29.05.2014; 31.07.2014 a 19.09.2014, v sume po 30,- Eur v dňoch 06.10.2014; 18.11.2014; 12.12.2014; 16.01.2015; 13.02.2015; 16.03.2015; 15.04.2015; 18.05.2015; 16.06.2015 a 16.07.2015, dňa 14.08.2015 zaplatila sumu 20,- Eur, dňa 14.09.2015 zaplatila sumu 30,- Eur, v dňoch 19.10.2015 a 12.11.2015 v sume po 20,- Eur, v sume po 30,- Eur v dňoch 10.12.2015; 18.01.2016; 16.02.2016; 15.03.2016 a 18.04.2016, v sume po 20,- Eur v dňoch 09.06.2016; 15.07.2016; 08.08.2016; 17.10.2016; 30.11.2016; 09.01.2017; 31.01.2017; 17.03.2017; 13.04.2017; 17.05.2017; 18.07.2017; 17.08.2017 a 14.09.2017, dňa 20.11.2017 zaplatila sumu 20,- Eur; v sume po 20,- Eur v dňoch 18.05.2018 a 20.08.2018, v sume po 50,- Eur v dňoch 26.11.2018; 05.12.2018; 03.01.2019; 05.02.2019; 07.03.2019; 12.04.2019, v sume 40,- Eur dňa 07.05.2019 a po 50,- Eur v dňoch 31.05.2019 a 01.07.2019 o ktoré čiastočne platby okresný súd ponížoval vymeriavací základ pre výpočet úroku z omeškania.

59. Vzhľadom na uvedené, tak okresný súd priznal žalobcovi voči žalovanej ešte aj zvyšnú časť doposiaľ nepriznaného úroku z omeškania vo výške zvyšných 3 % ročne zo sumy 6 628,12 Eur od 17.09.2013 do 21.10.2013; zo sumy 6 578,12 Eur od 22.10.2013 do 20.11.2013; zo sumy 6 528,12 Eur od 21.11.2013 do 23.12.2013; zo sumy 6 478,12 Eur od 24.12.2013 do 27.01.2014; zo sumy 6 428,12 Eur od 28.01.2014 do 12.03.2014; zo sumy 6 378,12 Eur od 13.03.2014 do 25.04.2014; zo sumy 6 328,12 Eur od 26.04.2014 do 29.05.2014; zo sumy 6 278,12 Eur od 30.05.2014 do 31.07.2014; zo sumy 6 228,12 Eur od 01.08.2014 do 19.09.2014; zo sumy 6 178,12 Eur od 20.09.2014 do 06.10.2014; zo sumy 6 148,12 Eur od 07.10.2014 do 18.11.2014; zo sumy 6 118,12 Eur od 19.11.2014 do 12.12.2014; zo sumy 6 088,12 Eur od 13.12.2014 do 16.01.2015; zo sumy 6 058,12 Eur od 17.01.2015 do 13.02.2015; zo sumy 6 028,12 Eur od 14.02.2015 do 16.03.2015; zo sumy 5 998,12 Eur od 17.03.2015 do 15.04.2015; zo sumy 5 968,12 Eur od 16.04.2015 do 18.05.2015; zo sumy 5 938,12 Eur od 19.05.2015 do 16.06.2015; zo sumy 5 908,12 Eur od 17.06.2015 do 16.07.2015; zo sumy 5 878,12 Eur od 17.07.2015 do 14.08.2015; zo sumy 5 858,12 Eur od 15.08.2015 do 14.09.2015; zo sumy 5 828,12 Eur od 15.09.2015 do 19.10.2015; zo sumy 5 808,12 Eur od 20.10.2015 do 12.11.2015; zo sumy 5 788,12 Eur od 13.11.2015 do 10.12.2015; zo sumy 5 758,12 Eur od 11.12.2015 do 18.01.2016; zo sumy 5 728,12 Eur od 19.01.2016 do 16.02.2016; zo sumy 5 698,12 Eur od 17.02.2016 do 15.03.2016; zo sumy 5 668,12 Eur od 16.03.2016 do 18.04.2016; zo sumy 5 638,12 Eur od 19.04.2016 do 09.06.2016; zo sumy 5 618,12 Eur od 10.06.2016 do 15.07.2016; zo sumy 5 598,12 Eur od 16.07.2016 do 08.08.2016; zo sumy 5 578,12 Eur od 09.08.2016 do 17.10.2016; zo sumy 5 558,12 Eur od 18.10.2016 do 30.11.2016; zo sumy 5 538,12 Eur od 01.12.2016 do 09.01.2017; zo sumy 5 518,12 Eur od 10.01.2017 do 31.01.2017; zo sumy 5 498,12 Eur od 01.02.2017 do 17.03.2017; zo sumy 5 478,12 Eur od 18.03.2017 do 13.04.2017; zo sumy 5 458,12 Eur od 14.04.2017 do 17.05.2017; zo sumy 5 438,12 Eur od 18.05.2017 do 18.07.2017; zo sumy 5 418,12 Eur od 19.07.2017 do 17.08.2017; zo sumy 5 398,12 Eur od 18.08.2017 do 14.09.2017; zo sumy 5 378,12 Eur od 15.09.2017 do 20.11.2017; zo sumy 5 358,12 Eur od 21.11.2017 do 18.05.2018; zo sumy 5 338,12 Eur od 19.05.2018 do 20.08.2018; zo sumy 5 318,12 Eur od 21.08.2018 do 26.11.2018; zo sumy 5 268,12 Eur od 27.11.2018 do 05.12.2018; zo sumy 5 218,12 Eur od 06.12.2018 do 03.01.2019; zo sumy 5 168,12 Eur od 04.01.2019 do 05.02.2019; zo sumy 5 118,12 Eur od 06.02.2019 do 07.03.2019; zo sumy 5 068,12 Eur od 08.03.2019 do 12.04.2019; zo sumy 5 018,12 Eur od 13.04.2019 do 07.05.2019; zo sumy 4 978,12 Eur od 08.05.2019 do 31.05.2019; zo sumy 4 928,12 Eur od 01.06.2019 do 01.07.2019 a zo sumy 4 878,12 Eur od 02.07.2019 do zaplatenia.

60. Podľa § 232 ods. 2 a 3 CSP „Ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.“

61. Vzhľadom na výšku istiny s príslušenstvom, ku ktorej zaplateniu okresný súd tak skorším ako aj týmto rozsudkom žalovanú zaviazal (žalovaná v konaní nepožiadala o poskytnutie jej možnosti splácať dlžnú sumu v splátkach, pozn.), okresný súd z dôvodu poskytnúť žalovanej časový priestor na zabezpečenie

si finančných prostriedkov a to aj so zohľadnením dôsledkov pandémie, kedy množstvo ľudí má ťažkosti so zabezpečením základných životných potrieb, okresný súd využijúc oprávnenie zverené mu zákonom, uložil žalovanej povinnosť plniť v lehote 60 dní od právoplatnosti rozsudku.

62. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

63. Podľa § 256 ods. 1 CSP „Ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.“

64. Podľa § 257 CSP „Výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.“

65. Podľa § 262 ods. 1 CSP „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

66. Podľa § 262 ods. 2 CSP „O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

67. Podľa § 396 ods. 1 CSP „Ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.“

68. Podľa § 396 ods. 3 CSP „Ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.“

69. Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto okresný súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania a to podľa § 255 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP. Sumu 1 950,- Eur, ohľadne ktorej bolo konanie z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom zastavené, okresný súd pre účely výpočtu nároku na náhradu trov konania, zohľadnil ako sumu ohľadom ktorej mal žalobca v konaní úspech, pretože aj ohľadom tejto sumy bola žaloba v čase jej podania dôvodnou, keďže túto sumu žalovaná zaplatila splátkami až po jej podaní, teda podľa cit. § 256 ods. 1 CSP zastavenie konania ohľadne tejto sumy zavinila žalovaná. Žalobca sa v predmetnom konaní domáhal zaplatenia sumy 13 416,24 Eur, pričom úspech mal v časti o zaplatenie 6 628,12 Eur [4 463,12 - skorším rozsudkom právoplatne priznaný nárok (+) 1950 - suma zaplatená po podaní žaloby (+) 215 - suma priznaná týmto rozsudkom], t.j. úspech mal v rozsahu 49,40 % a neúspech v rozsahu 50,60 %, pričom rozsahu neúspechu žalobcu korešponduje úspech žalovanej a naopak. Vzhľadom na uvedené, tak okresný súd v konaní pomerne úspešnejšej žalovanej priznal voči pomerne neúspešnejšiemu žalobcovi aj nárok na náhradu trov prvostupňového konania v rozsahu 1,20 % (50,60 % - 49,40 %) a pokiaľ ide o odvolacie konanie pred krajským súdom v ktorom mal síce žalobca voči žalovanej plný úspech, avšak nie z dôvodu jej pochybení, ale pre opomenutie okresného súdu, okresný súd vzhľadnuc v tejto skutočnosti dôvod hodný osobitného zreteľa, podľa cit. § 257 CSP žiadnej zo sporových strán nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov prvostupňového konania rozhodne okresný súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>> a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.